

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. április 29-én.

Kezdő ének: 8. zsoltár 1. verse

Ének prédikáció előtt: 8. zsoltár 9. verse

Textus: Filippi levél 2. rész 19-21. verse: „Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is megnyugodjam, miután megtudtam, mi van veletek. Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel; mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig Krisztus Jézusával.”

Kedves Testvéreim!

Azt hiszem, hogy mindenki örömmel venné, ha bárki leírna róla néhány ilyen sort, mint Pál apostol Timóteusról. A lelkülete, amiről beszámol ez a levél, egészen különleges. Mondhatnám azt is, amit Jóbról mond a Szentírás: „Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat”. (Jób 1.8) Semmit nem lehet elmondani, ami rossz lenne. Ettől persze mi egy kicsit rosszul érezzük magunkat. Ugyan, hogyan lehetne olyan tökéletes életet élni, mint amiről Timóteus mutat példát? Hogyan lehet kialakítani az életünket úgy, hogy abban a tökéletes lemondás és a másokra való 100%-os odafigyelés megjelenjen? A baj nem is az, hogy ilyen kérdések előjönnek bennünk, hanem az a baj, hogyha minden ilyen gondolatmenet azzal a lemondással zárul, hogy nekem ez úgysem megy, így aztán inkább neki sem vágok ennek az útnak.

Timóteus azért kerül elénk példaként, mert ő nem a saját dolgaival törődik, hanem a Filippi gyülekezet dolgaival, vagy ahogyan az apostol megfogalmazta, Krisztus Jézus dolgaival. Ez a tény pedig egyértelműen megfogalmazott bennem egy kérdést: vajon én mivel törődök? Vajon mi az, ami meghatározza a mindennapjaimat, a döntéseimet? Hiszen amivel a leginkább törődöm, az határoz meg. Ha a családommal törődöm, akkor mindent ennek rendelek alá. Ha a munkámmal törődöm, akkor az életem energiáit ebbe az irányba terelem. Nem arról van itt szó, ami időről-időre megjelenik az életünkben, hanem arról, aminek mindent alárendelünk. A dicséret éppen ezért így hangzik Timóteussal kapcsolatban: ő nem a saját dolgaival törődik, hanem Krisztus dolgaival.

A szép dicséret mellett természetesen ott van a bírálat is a másik irányban. „Mindenki a maga dolgával törődik”. Mindenkinek az a fontos, ami a sajátja. Jézus az evangéliumokban nagyon érzékletesen leírja, hogy ez a gondolkodás hova vezet. Az aggódáshoz. Amikor az tölti ki a mindennapjaimat, hogy miként teremtem elő a mindennapi kenyérre valót, miként oldom meg azt, ami az életemhez szükséges, vagyis csak a saját dolgaikkal törődök, akkor annak aggódás lesz a vége. Az aggódás pedig egy kört indít el. Amiért aggódunk, arra még nagyobb figyelmet fordítunk, ami miatt még erősebb félelem lesz bennünk, hogy vajon mindent elő tudunk-e teremteni. Ezért mondja Jézus: „ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözködjetek.” (Mt. 6.25)

„Mindenki a maga dolgával törődik”. Még szép. Ha én nem törődöm a saját dolgaikkal, akkor ki fog vele foglalkozni? Ha én nem végzem el a feladatokat, akkor ki fogja elvégezni? Ha én nem figyelek arra, hogy az életem minden dolga rendezett legyen, akkor ugyan ki fog menderre figyelni? Ezek a kérdések teljesen jogosak, sőt nyugodtan mondhatom, hogy helyén valók is. Csak nem mindegy, hogy mindez milyen lelkületet szül. Amikor a saját dolgaikkal való törődés minden mást kizár az életemből, akkor elveszíthetek nagyon sok értékes dolgot. Amikor semmi másról nem szól az életem, csak arról, hogy rendezgessem mindazt, ami nekem fontos, akkor nem lesznek barátságok, nem lesznek családi kapcsolatok, nem lesz semmi, ami közösséghez kötne engem. Ha mindenki így gondolkodna, akkor nem lenne sehol egyetlen gyülekezet sem.

Hála Istennek, hogy Timóteus sem így gondolkodott, és az itt lévők sem így gondolkoznak. Számunkra van a törődésnek a saját dolgainkon túl egy másik vetülete is. Ahogyan Pál apostol mondja, van olyan, aki nem a saját dolgaival törődik. Mit is jelent mindez? Azt, hogy a gondolataim, az érzéseim, sőt a tetteim is egy irányba hatnak. Abba az irányba, ami a legfontosabb, amiről gondoskodni szeretnék. Pál apostol az I. Korinthusi levélben azt írja, hogy a gyülekezetben belüli kiegyensúlyozottnak az előfeltétele az, hogy a tagok kölcsönösen gondoskodjanak egymásról, vagyis törődjenek azokkal, akik a közösséghez tartoznak.

Tudom, hogy nagyon sok mindenben megjelenik ez itt nálunk is. Amikor az újonnan érkezőket megszólítják a már itt lévők. Amikor a keresztes családokkal foglalkoznak azok, akik a gyülekezet részéről lesznek tanúi a keresztségnek. Amikor a templomba járók észreveszik, hogyha valaki nincsen itt, és felhívják telefonon, hogy érdeklődjenek felőle. Ha pedig beteg valaki, akkor meglátogatják, hogyha fájdalma van, akkor

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. április 29-én.

együtt érző módon körülveszik. Törődnek a gyülekezet tagjai a másikkal, vagyis gondoskodnak, odafigyelnek, segítenek. Ez az, amiről Pál apostol azt mondja, nem a saját dolgaival törődik Timóteus, hanem Krisztus Jézus dolgaival.

Ez már így első hallásra sem könnyű. De miként lehet ilyen lelkületre eljutni? Miként lehetséges az, hogy ugyanolyan dicsérő mondatot mondjanak rólunk, mint amit itt hallottunk? Legelső lelkület-elemként azt mondhatnám, hogy Timóteus féltő aggódással nézett a Filippi gyülekezetre. Tudta, hogy rendkívül nehéz Jézust követni. Tudta, hogy annyi minden elsodorhatja az evangélium tanításától az ott lévőket. De azt is tudta, hogy aki rendületlen hittel kitart a Megváltó mellett, annak az élete rendkívül boldog lesz. Hiszen nem a külső dolgoktól fog minden függni, hanem egyedül Krisztustól. Tudta, hogy mi a jó, ezért szerette volna, hogyha mindenki a Filippi gyülekezetben megismeri és megtartja ezt az utat.

Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor egy szülő elengedi a kisgyermekét a közeli játszótérre. Nem megy vele, de az utcán állva a szemével végigkíséri. Akkor nyugszik meg, amikor azt látja, hogy a kisgyermek ott van a célnál. Aki a gyülekezetre Timóteusi lelkülettel néz, az folyamatosan szeme előtt tartja azt, ami itt zajlik. Érdeklődik az események után, fontosnak tartja mindazt, ami itt zajlik. Amikor pedig valami a céljához ér, akkor megnyugvással és örömmel nyugtázza. Minden gyülekezet életében vannak ilyen elindulások. Amikor egy addig még nem létező csoport elindul, akkor egy kicsit óvatosak vagyunk. Vajon jó irányba halad? Lesznek olyanok, akik csatlakoznak majd? Aztán amikor azt látjuk, hogy a női körben, a házi-csoportokban, a férfikörben vannak új tagok, akkor megnyugszik a lelkünk. Jó úton halad a gyülekezet élete. Azzal törődünk, ami a Krisztusé.

Ennek a törődésnek a másik fontos lelkület-eleme az, hogy mindig azt keressük, ami a gyülekezet életét előmozdítja, nem azt, ami a mi életünket mozdítja elő. Pál apostol írja, hogy „ne keresse senki a maga javát, hanem a másét”. (1Kor. 10.24) Milyen téren? Nem úgy, hogy abból valakinek anyagi haszna legyen. Hanem úgy, hogy mások is eljussanak az üdvösségre. „Én is mindenben mindenkinek igyekszem kedvére lenni, nem a magam hasznát keresve, hanem a többiekét, hogy üdvözüljenek.” (1Kor. 10.33)

Ebből pedig érezzük már, hogy a gyülekezetről való törődés nem más, mint a gyülekezet tagjaira való odafigyelés. Az apostol így fogalmazta ezt meg a Korinthusi gyülekezetnek: „nem azt keresem, ami a tietek, hanem titeket magatokat kereslek.” (2Kor. 12.14) Mennyire szépen kifejezi ez azt, hogy a másik hitbéli előrejutása érdekel minket, nem pedig az, hogy mivel rendelkezik a másik. Nem számít az, hogy valaki gazdag-e, vagy szegény, nagy tudással rendelkezik, vagy éppen kevés iskolája van, idős, vagy fiatal, hanem csak az számít, hogy az ő lelkét elérje és megragadja a mi Urunk Jézus. A célunk az, hogy minél többen megismerjék az örök életre vezető utat.

Timóteus tehát azért kapott dicsérő szavakat, mert nem a saját dolgaival törődött, hanem azzal, ami Krisztusé. Nem az volt fontos számára, ami körülvette, hanem az, ami a mennyei világhoz tartozik. „Ha tehát feltámadtatok Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol Krisztus van, aki Isten jobbján ül”. (Kol. 3.1) Akkor jutunk el a megfelelő lelkületre, ha különbséget tudunk tenni a gyülekezet életében is aközött, ami lényeges, és aközött, ami lényegtelen. Kicsit több, mint egy hete itt a templomban volt egy előadás, amiben az előadó elmondta, hogy az a baj, amikor fontossá teszünk valamit, ami teljesen lényegtelen. Pontosan meg kell tanulnunk különbséget tenni aközött, ami előremozdítja a gyülekezetünk életét, és aközött, ami csak látszólag lényeges. Aki a mennyei dolgokat szem előtt tartja, az tudja, hogy nem a külső részletek számítanak, hogy éppen milyen éneket éneklünk, vagy hogyan prédikál a lelkész, hanem az számít, hogy a gyülekezet tagjai személyes kapcsolatba kerüljenek a Megváltóval, Jézus Krisztussal. Nem magunkról gondoskodni, hanem Krisztusról, az ezt a felfelé tekintő lelkületet jelenti.

Legvégül pedig egy összefoglaló lelkület-elemről is szeretnék még röviden szólni. Ez pedig az, amiről Pál apostol ezt fogalmazza meg: „nem keresi a maga hasznát” (1Kor. 13.5). Remélem, hogy sokan vagyunk itt, akik tudjuk, hogy ez melyik bibliai szakaszban található. A szeretet nem keresi a maga hasznát. Vagyis a mindent összefogó részlet nem más, mint az a parancsolat, amit a mi Megváltónk az utolsó vacsora alkalmával mondott a tanítványainak: „új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!”

Van tehát lehetőségünk arra, hogy mi is megvalósítsuk azt, amit Timóteus megvalósított. Legyen bennünk szeretet. Olyan szeretet, amelyik másokkal is meg akarja ismertetni Jézust, amelyik másokat is Hozzá akar vezetni, amely mások számára elérhetővé akarja tenni az örök életet. Lehet ugyan, hogy mindenki a maga dolgával törődik, de mi törődhetünk azzal, ami Krisztusé!

Amen!

Záró ének: 395. dicséret mind a 3 verse